

Magnus

Magnus Grahn medlem i och ordförande för Geografiföreningen Södra kretsen har avlidit 56 år gammal efter en tids sjukdom. Hans närmaste är hustrun Lena och barnen Linnea och Viggo samt svärföräldrar och syskon.

Vi kände honom genom engagemanget i södra kretsen men också genom studier, arbete och vänskap. Magnus var som kollega och lärarutbildare i geografi, hängiven ämnet och didaktiskt intresserad. I sin roll som lärare brann han för Geografiämnet.

Magnus lärde eleverna att "kartan är geografens bästa vän" och undervisade ofta genom att studera olika fenomen på plats. Olika exkursioner kom på det sättet att genomsyra undervisningen. Att cykla genom Malmö från centrum till Jägersro för att på vägen upptäcka att någon ristat i Le Corbusiers namn i betongen på en cykeltunnel är ett exempel. Det uppstod ofta härliga diskussioner och ett antal urbana exkursioner. Han var alltid beredd och ställde krav på studenterna fullt ut!

Som ordförande i Geografilärarnas södra krets gjorde han ett engagerat arbete med en bredd i innehållet på våra möten. Det globala inslaget växte med åren och hållbar utveckling blev den röda tråden. Eftersom St Petri skola i Malmö har ett utbyte med Tanzania var detta en stående punkt i våra samtal. Det var inte bara eleverna som fick del av Magnus exkursioner, så även Geografiföreningens medlemmar och andra som ville följa med. Ett axplock är resorna till Nederländerna,

Mön, Manchester, Tanzania och den sista resan till Berlin april 2017. Exkursionerna har Magnus och Lena planerat och genomfört tillsammans. Mön med sina kritklippor, havets påverkan på landskapet och besöket på ett fantastiskt museum. Liverpool och Manchester, där en stor grupp på 25 deltagare fick en exkursion om förändringar i rummet, om utveckling-från industri/varv till andra alternativ samt en svindlande arkitektur med stora jämförelser med Malmö där gentrifiering och dess konsekvenser diskuterades flitigt. Vi tog del av intressanta föredragshållare som visade på utvecklingen i regionen där arbetslöshet var ett stort problem. Under denna exkursion ledde Magnus och Lena oss under flera dagar. Vi höll ihop och vi gick!!! En stor succé. På vår fritid hann några av oss följa i Beatles fotspår. Berlin, blev en härlig grön exkursion i maj och som vanligt väl förberedd. Det blev en kulturgeografisk resa genom Berlins olika kulturlager. Magnus pratade didaktik och kopplade till våra styrdokument. Vi fick inblick i Stasi-museet och Stasi-fängelset – en nödvändighet för att förstå Berlins historia. Vi gjorde flera guidade rundvandringar som gav mersmak. På många av dessa resor har även deras barn Linnea och Viggo samt Magnus svärföräldrar varit med. Vi har således inte bara kommit att lära känna Magnus utan även hans familj. Det är med värme vi kommer att minnas alla dessa roliga och lärorika resor.

Magnus var en globetrotter som samlade på länder där han tävlade främst med Lena om vem som varit i flest länder. Linnea och

Viggo blev tidigt involverade i detta samlande. När man var på besök hos Magnus och Lena så påminner kartan i vardagsrummet, där alla resmål markerats med en nål, om deras intresse för resor. Detta intresse för resor visade sig även på S:t Petri skola där Magnus arbetade i många år. Han startade internationella utbyten och samarbeten. Exempel är utbytet med Dingstede skola i Meppel, Nederländerna, samt Hekima skola i Bukoba, Tanzania. Magnus var speciell och omtyckt. Många som samarbetat med och träffat Magnus under dessa utbyten har hört av sig för att framföra sin sorg och saknad. Dessa utbyten kommer att fortsätta med Magnus i varmt minnet.

Bengt Nilvén (tidigare ordförande i södra kretsen) skriver:

Jag sitter vid mitt köksbord i Hässleholm, snart en månad efter att ditt liv tog slut. Vi i Styrelsen har sagt att om någon vill skriva ett par rader så ska David försöka sammanställa dessa till något sammanhängande och sammanhörande och sätta in i Notiserna. Vi som har haft med dej att göra har ju upplevt lite olika sidor av dej, som en vän, kollega, styrelsemedlem eller i någon annan funktion/situation. Vår bild av dej kan kanske bli en tröst för din familj, en känsla av delad sorg och saknad. Och även om inte alla delar faller lika lätt på plats så är det ju vår uppfattning och bild av dej. Varken rätt eller fel i något perspektiv.

Du efterträdde mej som ordförande i Geografilärarnas Förening, Södra Kretsen. Efter något års frånvaro kom jag tillbaka i styrelsefunktion. Det var ju du som var förnygringen och framtidens förhopp-

ningar knöts till dej, Magnus. Jag höll medvetet en låg profil, kom med råd och tankar när de efterfrågades men ville i övrigt ge dej möjlighet att köra ditt eget race. Vilket du gjorde med den äran. Exkursionerna till Manchester och Berlin och Tanzania gick utan mej så jag har missat mycket av den personliga sidan av dej, även om du aldrig helt kunde dölja den för någon. Ett enormt arbete som du och Lena lade ner där.

Nu sitter jag som sagt vid mitt köksbord och har brett ut fyra tidningsurklipp som alla berättar lite om den Magnus som nu bara finns i mitt och i många andras minne.

Det första tidningsurklippet är det snabbt sammansatta och fina ”minnesord” som var införda i Sydsvenskan den 12 oktober, författad av Hans Teke, David Örbring och Martin Malmström, från Institutionen för utbildningsvetenskap, Lunds universitet. Fast inte speciellt lång berättar den ändå om en energisk mångsysslare som ledigt rörde sej mellan de akademiska kretsarna och sportutövarna (för övrigt en grupp du själv ofta tillhörde), kollegorna i lärarrummet och eleverna i undervisningssituationen. Citat ”... social glädjespridare till kollega, med bestämda principer och en hög moral.” Vem skulle inte vilja ha ett sådant eftermäle?!

Jag stannar i Sydsvenskan för att återläsa Andreas Ekströms fina ”När en dagis-pappa dör” (SDS sönd d 15.10.17). Hans sista möte med dej. En kontakt som knutits via barn på samma dagis. Den ”vanliga” människan Magnus som inte alla av oss har haft förmånen att se och lära känna. Engagerad i vardagen, alltid tid och läge för lite småprat och, som Andreas berättar, inspirerande, synliggörande och peppande. Jag har aldrig haft tillfälle (fel uttryck, till-

fälle har visst funnits, men hur haka in på ämnet ”dagis” efter ett sammanträde?) att fråga, men det låter som att både Linnéa och Viggo gått på samma dagis och i Linnéas fall även samma skola som något av textförfattarens barn.

Det tredje klippet är dödsannonsen (SDS 15.10.17). Skriven av Lena, kanske diskuterad med dej, vad vet jag. (Känslan jag får när jag läser Ekströms artikel är att du var medveten om att slutet var nära förestående.) Sällan har jag läst en lika avskalad och känslös dödsannons (och jag har läst många!) som förmedlar en sådan smärta som denna. Det som måste sägas berättas där, i övrigt orkar ingen lägga ut texten. ”Någonstans inom oss är vi alltid tillsammans”. Hoppfullhet och motstånd, trots allt, i sorgen. Och en liten markering som jag tycker om: Familjen som stod dej närmast är också närmast dej i dödsannonsen.

Det fjärde tidningsurklippet beredde mej stor glädje när jag snubblade över det. Konstigt kanske att uttrycka sej så, men det är så. Det är hämtat ur Smålandsposten (12.10.17) och är skrivet av tidningens mångårige medarbetare Ingemar Erlandson. Jag kan för min inre syn se hur ni båda sportskribenter (jodå, det var ännu en av många strängar på din lyra) sitter och metar och försöker bräcka varandra med spetsfundigheter och ordvrängningar. Jag gissar att du rodde hem den segern också. Erlandson berättar i artikeln om den magnifika insats som du gjorde i det som kom att bli ditt sista fullt genomförda Vasalopp. Du fick medalj för denna din insats (under 1 ½ x segrartiden) bara två månader innan din tumör för första gången talade om att

den fanns. För dej var det annars orientering som var den stora grejen och det var stort för dej att få vara närvarande när dotter Linnéa tävlade i O-ringen i Värmland i slutet av juli i år. Intill döden trött förvisso, men din närvaro på denna mastodonttävling mindre än tre månader före din död måste absolut varit ett delmål för dej. Som kuriosas kan ju nämnas att du faktiskt kom till start även i årets Vasalopp. Dock tvingades du bryta den tävlingen.

Vi båda fann gemensamma nämnare i ursprunget (Småland) och det jag tidigare kallade ordvrängeri (mina föräldrar kom båda från Göteborg, vad din ursäkt var tror jag aldrig jag fick reda på). Du var djupare förankrad i skolvärlden än vad jag någonsin hann bli men vi delade intresset för hur det gick för Östers IF i fotbollens seriesystem. Och konkurrensen fanns givetvis i den lilla kampen mellan Värnamo och det som tidigare ansågs vara Smålands stolthet. Numera finns det ett flertal föreningar högre upp i seriesystemet, något som jag har svårt att tåla och acceptera. Om undret inträffar att vi återkommer till den svenska fotbollens finrum ska jag jubla med dej. Och det kommer aldrig att ske att jag följer Vasaloppet (vilket jag gör varje år) utan att fundera på hur går det för Magnus Grahn. Saknar dej! Kram!

Södra kretsen genom Inge-Marie Svensson, Bengt Nilvén, David Örbring, Kaj Ojanne, Mette Trondman Thorsen, Cecilia Alm Waldén, Lena-Maria Petterson och Georg Pålsson.